

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 947/2016
21.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ф.В., због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката В.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК бр.358/2015 од 30.03.2016. године и Апелационог суда у Нишу 8Кж бр.701/16 од 17.06.2016. године, у седници већа одржаној дана 21. септембра 2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ф.В. – адвоката В.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК бр.358/2015 од 30.03.2016. године и Апелационог суда у Нишу 8Кж бр.701/16 од 17.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу ЗК бр.358/2015 од 30.03.2016. године окривљени Ф.В. оглашен је кривим због извршења кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана рачунајући од дана правноснажности пресуде. Истовремено је одређено да, уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 2.000,00 динара у року од 30 дана, рачунајући од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 8Кж бр.701/16 од 17.06.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ф.В., а пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК бр.358/2015 од 30.03.2016. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ф.В. – адвокат В.С., због повреде закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и укине побијане пресуде, а предмет врати Основном суду у Бујановцу на поновно суђење или да побијане пресуде причини, тако што ће на основу члана 422. став 1. тачка 1. ЗКП окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тач. 1. и 2. ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву наводи да је у правноснажној одлуци на правилно утврђено чињенично стање погрешно примењен кривични закон, обзиром да је првостепени суд, супротно члану 14. став 1. Кривичног законика, који прописује да нема кривичног дела уколико је искључена противправност или кривица иако постоје сва обележја кривичног дела предвиђеног законом, погрешно закључио да у конкретном случају није дошло до декриминализације кривичног дела из члана 219а КЗ, због којег је окривљени оглашен кривим. У захтеву се истиче и да у конкретном случају није примењен ни члан 5. КЗ, који обавезује суд да примени закон који је најблажи за учиниоца, уколико се после извршења кривичног дела измени закон, једном или више пута, те да је и Апелациони суд у Нишу, одлучујући по жалби окривљеног, учинио исту повреду кривичног закона, прихватајући у свему као правилне ставове првостепеног суда, изнете у побијаној пресуди, и поред тога што је окривљени поднео захтев за легализацију објеката саграђених без грађевинске дозволе након доношења Закона о озакоњењу објеката („Службени гласник РС“, број 96/2015, који се примењује од 27.11.2015. године, а која чињеница према ставу браниоца указује да противправност која је постојала у време извршења кривичног дела, више не постоји.

Изложене наводе захтева, Врховни касациони суд оценио је неоснованим.

Ово стога што је исту повреду закона бранилац истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је Апелациони суд у Нишу, као другостепени, оценио ове жалбене наводе неоснованим, и у својој одлуци 8Кж1 бр.701/16 од 17.06.2016. године, на страни 3, став 3, 4 и 5, изнео јасне разлоге због чега налази да то што је окривљени поднео захтев за легализацију објеката саграђених без грађевинске дозволе не искључује противправност радњи због којих је оглашен кривим, а које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Са свега изложеног, а на основу члана 491. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.